

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.681 van 22 april 2002
in de zaak A. 60.199/IX-575.**

In zake : Renald CLAESSENS-VAN DEN EYNDE,
wonende te LINDEN,
Merelnest 15

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
advocaten H. GEYSKENS, A. VANDEURZEN,
A. VAN DER GRAESEN, C. COOMANS, M. BOES en
W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Renald CLAESSENS-VAN DEN EYNDE op 5 oktober 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1994 houdende de bevordering van Marcel DIERICK, met ingang van 1 juni 1994 door verhoging in graad tot eerste adviseur bij het departement Algemene Zaken en Financiën en van de impliciete weigering verzoeker te bevorderen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur W. VAN NOTEN;

Gelet op de beschikking van 3 september 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 21 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van advocaat G. DE GROOTE, die loco advocaten M. BOES en W. MERTENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is rechtskundig adviseur bij het departement Leefmilieu en Infrastructuur, algemene administratieve diensten.

1.2. Op 30 november 1993 wordt aan de personeelsleden van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap die de statutaire voorwaarden vervullen bekendgemaakt dat vier betrekkingen van eerste adviseur (rang 14) bij wijze van bevordering door verhoging in graad te begeven zijn.

Een van die betrekkingen is te begeven bij het departement Algemene Zaken en Financiën.

1.3. Op 8 december 1993 dient verzoeker zijn kandidatuur in voor die betrekking.

1.4. Op 23 december 1993 beslist de Vlaamse regering een bijkomende betrekking van eerste adviseur bij het departement Algemene Zaken en Financiën bij wijze van bevordering door verhoging in graad vacant te verklaren. Deze

vacature wordt op 27 december 1993 aan de belanghebbende personeelsleden ter kennis gebracht.

1.5. Op 3 januari 1994 dient verzoeker ook zijn kandidatuur in voor die bijkomende vacante betrekking.

1.6. Op 10 februari 1994 onderzoekt de directieraad van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de kandidaturen. Hij beslist eenparig Jozef VAN RILLAER als eerste en Marcel DIERICK als tweede kandidaat voor te dragen.

Verzoeker wordt niet voorgedragen.

1.7. Op 4 maart 1994 wordt de rangschikking van de voorgedragen kandidaten aan de personeelsleden bekendgemaakt en verzoeker dient geen bezwaar in.

1.8. Bij besluiten van de Vlaamse regering van 1 juni 1994 worden Jozef VAN RILLAER en Marcel DIERICK met ingang van 1 juni 1994 bevorderd door verhoging in graad tot eerste adviseur bij het departement Algemene Zaken en Financiën.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het annulatieberoep niet ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de impliciete weigering om verzoeker tot eerste adviseur te bevorderen, aangezien hij niet aantoonde en hij ook geen middel aanvoert waaruit zou blijken dat hij het recht heeft om in die betrekking te worden bevorderd;

2.2. Overwegende dat verzoeker hierop antwoordt dat overeenkomstig artikel 40 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de beoordeling en de loopbaan van het Rijkspersoneel en het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 houdende vaststelling van bijzondere statutaire bepalingen voor het personeel van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de rechtsplicht bestaat om een rechtskundig adviseur die een jaar graadanciënniteit en tien jaar niveauanciënniteit telt, tot eerste adviseur te bevorderen; dat hij in zijn laatste memorie er nog aan toevoegt dat het woord “kan” als een verplichting moet worden

beschouwd en dat artikel 72 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel geen toepassing vindt in de Vlaamse Gemeenschap omdat het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 houdende vaststelling van bijzondere statutaire bepalingen voor het personeel van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap juist een uitzondering is op die bepaling;

2.3 Overwegende dat luidens artikel 40 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de beoordeling en de loopbaan van het Rijkspersoneel de ambtenaren van rang 13 die ten minste één jaar graadanciënniteit tellen en tien jaar anciënniteit in niveau 1 tot de graden van rang 14 kunnen worden bevorderd; dat volgens de bijlage bij het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 houdende vaststelling van bijzondere statutaire bepalingen voor het personeel van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de graad van rechtskundig adviseur toegang verleent tot de graad van eerste adviseur; dat luidens artikel 72, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel de bevordering en verandering van graad alleen mogelijk zijn wanneer een vaste betrekking van de toe te kennen graad vacant is; dat artikel 74 van het voornoemde koninklijk besluit van 2 oktober 1937 weliswaar bepaalt dat bevorderingen in een vlakke loopbaan “in afwijking van artikel 72 plaats hebben zonder dat er vaste betrekkingen van de te begeven graad vacant zijn”, doch aangezien voor de bevordering tot eerste adviseur in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap geen vlakke loopbaan is ingesteld, die bepaling te dezen niet van toepassing is; dat bevorderingen tot de graad van eerste adviseur bijgevolg alleen mogelijk zijn in zoverre er vaste betrekkingen van die graad vacant zijn; dat artikel 40 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de evaluatie en de loopbaan van het Rijkspersoneel zoals geldend op het ogenblik van de bestreden beslissing dan ook geen verplichting inhoudt om alle personeelsleden die de statutaire voorwaarden vervullen tot eerste adviseur te bevorderen; dat het annulatieberoep van verzoeker bijgevolg niet ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de impliciete weigering om hem tot die graad te bevorderen; dat de exceptie derhalve gegrond is;

3. Over de gegrondheid van de vordering.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel aanvoert dat de directieraad geen behoorlijk gemotiveerd advies, met een voldoende omschrijving

en bespreking van de titels, verdiensten en hoedanigheden van de kandidaten, heeft gegeven;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de directieraad de titels en verdiensten van de kandidaten besproken en vergeleken heeft en dat verzoeker geen bezwaarschrift heeft ingediend tegen de rangschikking van de voorgedragen kandidaten en dat hij evenmin gevraagd heeft om door de directieraad te worden gehoord;

3.1.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat, gelet op de onregelmatigheid van het advies van de directieraad, moet besloten worden tot de schending van de artikelen 23, eerste lid, en 26, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de beoordeling en de loopbaan van het Rijkspersoneel, tot de schending van “alle elementaire regels van behoorlijk bestuur” en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat hij in zijn laatste memorie samenvattend aan de directieraad nog verwijt dat zijn zeer omstandig gemotiveerde kandidaatstelling niet behoorlijk is onderzocht en niet behoorlijk is beantwoord en dat tenslotte de directieraad zijn kandidaatstelling niet objectief heeft onderzocht;

3.1.4. Overwegende dat naar luid van de artikelen 23, eerste lid, en 26, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de evaluatie en de loopbaan van het Rijkspersoneel de bevorderingen door verhoging in graad tot de graden van de rangen 11 tot 16 verleend worden na met redenen omkleed advies van de directieraad en dat voor ieder van die bevorderingen door de directieraad een voorstel wordt gedaan; dat uit de notulen van de vergadering van de directieraad van 10 februari 1994 blijkt dat de directieraad bij de bespreking van de kandidaturen is uitgegaan van het voorstel van de secretaris-generaal van het departement Algemene Zaken en Financiën om een aantal kandidaten - onder wie verzoeker - niet in de rangschikking op te nemen en een aantal andere kandidaten - onder wie de bevorderde Marcel DIERICK - wel aan de benoemende overheid voor te dragen; dat de secretaris-generaal zijn voorstel om verzoeker niet in de rangschikking op te nemen als volgt verantwoordt :

“De heer Renald CLAESSENS-VAN DEN EYNDE heeft beroepservaring opgedaan in verschillende sectoren. Zijn communicatievaardigheden zijn zeer beperkt. Dit is op de plaatsen waar hij in verschillende hoedanigheden werd tewerkgesteld, telkens opnieuw vastgesteld”;

dat de verantwoording om de bevorderde op de tweede plaats te rangschikken als volgt luidt :

“In tweede instantie is er de kandidatuur van de heer Marcel DIERICK. Als specialist geldelijk statuut heeft hij deelgenomen aan de stuurgroep Ambtenarenstatuut in de schoot van het ministerie. Hij heeft in deze groep blijk gegeven van een grote werkkraft. Via deze stuurgroep heeft hij uiteraard ook een grote kennis opgedaan omtrent de nieuwe rechtspositieregeling van het personeel. Daarnaast heeft hij een ruime ervaring in de sector informatica en, weliswaar in mindere mate, ook in de sector begroting”;

dat het voorstel van de secretaris-generaal van het departement Algemene Zaken en Financiën de unanieme instemming van de andere leden van de directieraad heeft verkregen; dat bij de bespreking door de directieraad door een van de leden opgemerkt is dat verzoeker “weliswaar een zeer goed jurist is, maar dat zijn inzet niet zeer groot is” en dat over de bevorderde wordt vastgesteld dat hij heeft blijk gegeven van “een grote dossierkennis en vooral van een zeer grote en resultaatgerichte werkkraft” en dat hij “mede omwille van zijn ruime beschikbaarheid en zijn grote toewijding (...) sterk het traditionele profiel van een eerste adviseur benadert”;

Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat de directieraad op grond van een vergelijkend onderzoek van de titels en verdiensten van de kandidaten een gemotiveerd advies heeft uitgebracht en dat het advies de redenen vermeldt op grond waarvan de directieraad, die een zeer ruime discretionaire bevoegdheid heeft, naar redelijkheid kon oordelen dat Marcel DIERICK wel en verzoeker niet in de rangschikking van de kandidaten voor de bevordering tot eerste adviseur moest worden opgenomen; dat verzoekers kritiek op de beoordeling die door de directieraad over hem werd uitgebracht niet dienstig is, aangezien het de Raad van State niet toekomt om zich bij de beoordeling van de aanspraken en verdiensten van de kandidaten in de plaats te stellen van de directieraad; dat het middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert dat, niettegenstaande “de beslissing vervat in het schrijven dd. 4/3/1994 en houdende de rangschikking door de directieraad (...) onder het toepassingsgebied van de uitdrukkelijke motiveringswet valt”, die “beslissing” niet gemotiveerd werd;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ter zake niet toepasselijk is;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog stelt dat “wanneer een beslissing steunt op een advies (...) ook dat advies (moet) gemotiveerd zijn”;

3.2.4. Overwegende dat artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen het begrip “bestuurshandeling” waarvoor de uitdrukkelijke motiveringsplicht geldt definieert als “de eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur”; dat een niet-bindende rangschikking van de kandidaten door de directieraad niet beantwoordt aan die omschrijving; dat overeenkomstig artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de beoordeling en de loopbaan van het Rijkspersoneel enkel de rangschikking van de voorgestelde kandidaten, maar niet het gemotiveerd advies van de directieraad aan de gegadigden moet worden ter kennis gebracht; dat de verantwoording van de secretaris-generaal met betrekking tot verzoeker overigens feitelijke vaststellingen bevat die samen met de opmerking van een lid van de directieraad over verzoekers matige inzet voor de directieraad de redenen zijn om verzoeker onder te brengen bij de kandidaten “die in mindere mate in aanmerking komen om te worden voorgedragen aan de benoemende overheid”; dat het middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van het motiverings- en redelijkheidsbeginsel, doordat de benoemende overheid zonder gegronde redenen die verband houden met het belang van de dienst aan zijn direct zichtbaar grotere aanspraken is voorbij gegaan;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de titels en verdiensten van de kandidaten vergeleken werden en duidelijk werd aangegeven waarom de bevorderde boven verzoeker verkozen werd; dat zij ook betwist dat verzoeker direct zichtbaar grotere aanspraken zou hebben;

3.3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat zijn kandidatuur niet ernstig onderzocht werd, terwijl hij nochtans een voor de hand liggende kandidaat was gelet op zijn omstandige kandidaatstelling;

3.3.4. Overwegende dat blijkt dat de reden waarom verzoeker minder geschikt wordt bevonden erin bestaat dat hij “beroepservaring (heeft) opgedaan in verschillende sectoren”, dat “zijn communicatievaardigheden (...) zeer beperkt (zijn)” en dat “dit (...) op de plaatsen waar hij in verschillende hoedanigheden werd tewerkgesteld, telkens opnieuw vastgesteld (is)” en dat hij “weliswaar een zeer goed jurist is, maar dat zijn inzet niet zeer groot is” ; dat de Raad van State zijn eigen appreciatie der kandidaten niet in de plaats vermag te stellen van deze van de directieraad; dat alleen een appreciatie die kennelijk onjuist is door de Raad van State kan vernietigd worden; dat zulks het geval is indien de overheid zonder enige aan het belang van de dienst ontleende verantwoording aan de direct zichtbaar grotere aanspraken van een van de kandidaten zou voorbijgaan; dat te dezen blijkt dat de benoemende overheid de twee kandidaten die door de directieraad het best gerangschikt waren tot eerste adviseur bevorderd heeft; dat aangezien de directieraad verzoeker niet eens heeft voorgedragen en hij de redenen daarvoor niet kritiseert niet kan worden ingezien welke direct zichtbaar grotere aanspraken op bevordering hij zou kunnen doen gelden; dat het middel bijgevolg niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel aanvoert dat de functievereisten voor de vacante betrekking zeer algemeen waren en dat er derhalve in het benoemingsbesluit moest gespecificeerd worden waaruit de grotere aanspraken van de benoemde kandidaat blijken; dat hij in een vijfde middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de motivering van het bestreden besluit een loutere stijlformule is, namelijk een kopie van de zeer algemeen gestelde functievereisten, die niet als een afdoende motivering kan worden beschouwd;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het volstaat dat de positieve redenen worden vermeld die de overheid ertoe gebracht hebben de benoemde kandidaat te verkiezen, zonder dat het nodig is de redenen aan te geven waarom de andere kandidaten niet benoemd werden; dat de motivering die in het besluit wordt gegeven redelijk is en dat zij binnen haar discretionaire bevoegdheid gebleven is; dat zij ontkent dat de motivering slechts een stijlformule is en dat zij

stelt dat het integendeel om een geconcretiseerde en voldoende duidelijke motivering gaat;

3.4.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat de verwerende partij het vierde middel noch in feite noch in rechte weerlegt en dat met betrekking tot zijn vijfde middel op grond van een stijlformule iedereen kan bevorderd worden;

3.4.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nogmaals beklemtoont dat de oproep tot kandidaten niet duidelijk was, dat zijn titels en verdiensten niet zijn vergeleken en dat hij uit de bestreden beslissing niet kan afleiden waarom hij niet werd bevorderd;

3.4.5. Overwegende dat het bestreden besluit als volgt is gemotiveerd :

"Overwegende dat de heer Marcel DIERICK de voorkeur geniet op de overige kandidaten omdat hij over een zeer gediversifieerde kennis en ervaring beschikt, en over een diepgaande kennis en ervaring inzake het geldelijk statuut, de nieuwe rechtspositieregeling van het personeel, en informatica; hij blijk gegeven heeft van een grote dossierkennis en van een zeer grote en resultaatgerichte werkkraft; hij de nodige zin heeft voor initiatief; hij zijn taken met grote toewijding en nauwgezet volbrengt; hij creatief en innovatief te werk gaat bij het oplossen van problemen; hij blijk gegeven heeft personeel en financiën te kunnen beheren; hij bewezen heeft medewerkers te kunnen motiveren; hij de nodige externe relaties kan aanknopen en beheren";

dat die redenen grotendeels overeenstemmen met de voordracht van de directieraad; dat het bestreden besluit aldus duidelijk formeel gemotiveerd is en dat de motieven afdoende zijn om uit te kunnen maken waarom een bepaalde kandidaat wordt benoemd; dat de motivering geen "stijlformule" betreft evenmin als een "copie van de zeer algemeen gestelde functievereisten" omdat duidelijk wordt uiteengezet waarom de bevorderde beantwoordt aan de functievereisten; dat tenslotte niet vereist is te motiveren waarom de andere kandidaten niet worden benoemd; dat het vierde en vijfde middel bijgevolg niet gegrond zijn;

3.5.1. Overwegende dat verzoeker in een zesde middel aanvoert dat het doelgroepenbeleid waartoe de Vlaamse overheid op 3 januari 1994 beslist heeft, positieve actie voorschrijft om versneld te komen tot een evenredige vertegenwoordiging van gehandicapten op alle niveaus en in alle rangen en dat zulks betekent dat uit gelijkwaardige kandidaten de voorkeur dient gegeven te worden aan

een lid van een bepaalde doelgroep; dat door hem niet te benoemen de verwerende partij haar eigen regels schendt;

3.5.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat, afgezien van het feit dat verzoeker nalaat te concretiseren om welke beslissing van de Vlaamse overheid het hier zou gaan, er geen automatisch recht op bevordering is voor gehandicapten; dat ook uit het administratief dossier blijkt dat de geschiktheid van verzoeker lager ingeschat werd zodat het in feite onjuist is dat hij als een gelijkwaardige kandidaat zou moeten beschouwd worden;

3.5.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat uit de vorige middelen blijkt dat hij minstens de gelijke is van DIERICK en dat de Vlaamse regering de regels moet naleven die ze zichzelf heeft opgelegd; dat hij dat standpunt herhaalt in zijn laatste memorie;

3.5.4. Overwegende dat geen enkel wettelijk of reglementair voorschrift bepaalt dat in geval van gelijke geschiktheid de voorkeur moet gegeven worden aan de kandidaat die behoort tot een bepaalde doelgroep, zoals gehandicapten; dat trouwens de directieraad op basis van een vergelijkend onderzoek van de aanspraken en verdiensten van de kandidaten heeft geoordeeld dat Marcel DIERICK als tweede kandidaat in de rangschikking moest worden opgenomen en verzoeker niet voor bevordering moest worden voorgesteld; dat verzoeker derhalve bezwaarlijk kan voorhouden dat hij in gelijke mate met de effectief bevorderde geschikt zou zijn om ook tot eerste adviseur te worden bevorderd; dat het middel zowel in feite als in rechte faalt;

3.6.1. Overwegende dat verzoeker in een zevende middel de schending aanvoert van het besluit van de Vlaamse regering van 25 maart 1992 tot vaststelling van de regelen inzake organisatie en werking van de Diensten van de Vlaamse regering en van de instellingen van openbaar nut die afhangen van de Vlaamse Gemeenschap en/of van het Vlaamse Gewest, doordat het bestreden besluit werd genomen op voorstel van de Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, terwijl voor een bevordering in het departement Algemene Zaken en Financiën alle bevoegde Vlaamse ministers de kandidaturen moeten onderzoeken en vergelijken en een voorstel moeten doen;

3.6.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat niet alle ministers tegelijk een voorstel kunnen doen, maar elke functioneel bevoegde minister een punt op de agenda van de Vlaamse regering kan plaatsen en dat de kandidaturen door de voltallige Vlaamse regering onderzocht werden;

3.6.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat de omstandigheid dat de bestreden beslissing niet op voorstel van alle voor het departement Algemene Zaken en Financiën bevoegde ministers genomen werd op vooringenomenheid en partijdigheid wijst omdat niet vooraf kan geweten zijn in welke administratie of dienst de bevorderde zal terechtkomen;

3.6.4. Overwegende dat de bevorderde Marcel DIERICK, alvorens bevorderd te worden tot eerste adviseur, geaffecteerd was bij de algemene administratieve diensten van het departement Algemene Zaken en Financiën en dat die affectatie door het bevorderingsbesluit niet gewijzigd is; dat het voorstel, waarover in de Vlaamse regering is beraadslaagd, niet uitsluit dat de bevordering, op voorstel van de functioneel bevoegde minister, kon worden verleend in één van de andere diensten van het departement; dat het bestreden bevorderingsbesluit genomen is op voorstel van de Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken; dat luidens artikel 6 van het besluit van de Vlaamse regering van 25 maart 1992 tot vaststelling van de regelen inzake organisatie en werking van de diensten van de Vlaamse regering en van de instellingen van openbaar nut die afhangen van de Vlaamse Gemeenschap en/of van het Vlaamse Gewest, alle benoemingen en bevorderingen voor de Diensten van de Vlaamse regering gebeuren op voorstel van de Voorzitter van de Vlaamse regering of op voorstel van de functioneel bevoegde Gemeenschapsminister; dat bijgevolg niet vereist was dat het bevorderingsbesluit op voorstel van alle voor het departement bevoegde ministers genomen werd zodat het besluit van de Vlaamse regering van 25 maart 1992 tot vaststelling van de regelen inzake organisatie en werking van de diensten van de Vlaamse regering en van de instellingen van openbaar nut die afhangen van de Vlaamse Gemeenschap en/of van het Vlaamse Gewest werd nageleefd; dat het middel niet gegrond is;

3.7.1. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord een achtste middel aanvoert waarin hij stelt dat Marcel DIERICK op het gebied van opleiding lager scoort dan hemzelf die zich op dit vlak onderscheiden heeft; dat ook voor de jaren 93-94 geen personeelslijst bestaat met de vermelding van de titels, wat

op zich een schending is van artikel 80 van het reeds genoemde koninklijk besluit van 7 augustus 1939 en wat verzoeker belet zich ten opzichte van andere kandidaten te “positioneren”;

3.7.2. Overwegende dat de omstandigheid dat verzoeker zich zou onderscheiden hebben op het vlak van opleiding hem geen voorrang op de bevordering geeft, aangezien de opleiding slechts één van de elementen is die de overheid bij de vergelijking van de aanspraken en verdiensten van de kandidaten in aanmerking kan nemen; dat verzoeker overigens nalaat te preciseren welke rechtsregel door de verwerende partij in dat verband zou geschonden zijn; dat tenslotte de vermeende schending van artikel 80 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 als middel niet ontvankelijk is aangezien verzoeker reeds in zijn inleidend verzoekschrift had kunnen aanvoeren dat geen personeelslijst werd gepubliceerd;

3.8.1. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord als negende middel aanvoert dat de voordracht en de motivering van het bestreden besluit niet de echte en feitelijke overwegingen bevatten die aan de basis ervan liggen; dat het bevorderingsbesluit geen melding maakt van de noodzakelijke bevorderingsvoorwaarden, zoals het feit dat DIERICK een geldige kandidaatstelling heeft ingediend en dat hij de voorwaarden inzake anciënniteit vervult; dat de directieraad ook rekening gehouden heeft met de filosofische overtuiging van de bevorderde kandidaat;

Overwegende dat hij in zijn laatste memorie ook nog stelt dat een middel dat van openbare orde is steeds kan worden ingeroepen;

3.8.2. Overwegende dat verzoeker met een brief van 5 augustus 1994 een afschrift van het bestreden besluit heeft ontvangen, dat hij bijgevolg vóór het indienen van zijn inleidend verzoekschrift kennis had van de motivering van het bestreden besluit; dat dit middel dat voor het eerst in de memorie van wederantwoord wordt aangevoerd niet ontvankelijk is in zoverre het kritiek uitoefent op de motivering van het bestreden besluit; dat voorts niets er op wijst dat de directieraad rekening zou hebben gehouden met de filosofische overtuiging van de bevorderde kandidaat terwijl verzoeker in gebreke blijft zijn bewering met bewijskrachtige gegevens te staven; dat tenslotte niet ingezien wordt in welke mate dit middel de openbare orde zou raken, zodat het middel niet gegrond is;

3.9.1. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord als tiende middel aanvoert dat geen taakomschrijving werd opgesteld, zodat het voor de kandidaten onmogelijk was “een gerichte kandidaatstelling in te vullen”; dat hij in zijn laatste memorie nog verduidelijkt dat hij in zijn vierde middel hetzelfde argument heeft ingeroepen;

3.9.2. Overwegende dat in de mate dit middel als een nieuw middel wordt aangezien, het niet ontvankelijk is, wijl verzoeker dit reeds in zijn inleidend verzoekschrift had kunnen aanvoeren; dat, overigens, indien verzoeker dit middel betreft bij zijn vierde middel dat middel wegens ongegrondheid reeds werd verworpen; dat ook het tiende middel faalt;

3.10.1. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord een elfde middel aanvoert volgens welk hij zich geen kandidaat heeft kunnen stellen voor de betrekking van eerste adviseur waarin Marcel DIERICK bevorderd werd, hetgeen een schending is van het gelijkheidsbeginsel, van het beginsel van de gelijke toegang tot de openbare ambten en van het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 houdende vaststelling van bijzondere statutaire bepalingen voor het personeel van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap; dat hij hierbij stelt te zijn opgeroepen voor de kandidatuur tot een bevorderingsbetrekking met nummer AZ/14/01/93.4 en niet tot de bevorderingsbetrekking AZ/14/01/93.5 waarin Marcel DIERICK bevorderd werd;

3.10.2. Overwegende dat vast staat dat in het departement Algemene Zaken en Financiën twee betrekkingen van eerste adviseur vacant verklaard werden en dat voor elk van beide betrekkingen een oproep tot de kandidaten bekendgemaakt is; dat verzoeker zich voor beide betrekkingen kandidaat gesteld heeft; dat de nummers waarnaar verzoeker verwijst refertenummers zijn; dat niet ingezien wordt op welke manier een nummer ter zake een invloed kan hebben op de geldigheid van het door verzoeker bestreden besluit; dat het middel feitelijke grondslag mist,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig april 2000 en twee, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

J. DE BRABANDERE.